द्रुतं शीघ्रं एहि आगच्छ आङ्पूर्व्वस्येणोहौ रूपं अन्वेष्टुमथात् सीतां अमुं गिरिं आवां अवगाहावहे सर्व्वतः पर्य्यटावः ॥ २९ ॥

मन्युर्म्मन्ये ममास्तम्भीद्विषादोऽस्तभदुद्यतिं। अजारी दिव च प्रज्ञा बलं शोकात्तथाजरत् ॥ ३० ॥

ज०म० मन्युरित्यादि। मन्युर्मम शोकः मन्ये इत्यहं सशोकः सुहृज्जने ऽस्तम्भीत् स्तब्धवान् विषादउद्यतिमस्तभत् अत्र पक्षे अनुनासिक लोपः प्रज्ञा च तत्र विवेकिनी बुद्धिः अजारीत् विवेकवैकल्यात् जीर्णेव तथाशब्दः समुच्चये बलं शोकादजरत् जीर्णं स्वकार्य्या करणात् ऋदृशोङीति गुणः जॄस्तम्भ्वित्यादिना सिजङौ ॥ ३० ॥

भ० मन्युरित्यादि। हे सौमित्रे मन्युः शोकोमम मन्ये स्कन्धमू र्त्तिशिराद्वयमस्तम्भीत् शोकजन्यवायुना मन्यास्तम्भोनाम व्याधि र्जातइत्यर्थः मन्युशोकौ तु शुक् स्त्रियां पश्चाद्ग्रीवाशिरामन्येति चामरः विषादउत्साहविपर्य्यय उद्यतिं उद्यममस्तभत् स्तम्भुधा तुः सौत्रिकः शासलिट्दिति वाङ् हसुनङ् लोपः ङाभावपक्षे व्यांसिः उत्पूर्व्वाद्यमेः क्तो वनतनाद्यनिमामिति मलोपः मम प्रज्ञा बुद्धिश्चाजारीत् कर्त्तव्यमूढत्वाज्जीर्णेव तथा मम बलं शो कात् अजरत् कार्य्याक्षमत्वाज्जीर्णमिव पूर्व्ववद्वाङ् दृश्रीर्णुरिति गुणः पक्षे सिः व्रजवदेति त्रिः तथेति समुच्चयाभ्युपगमसादृश्येष्वि ति वृद्धाः ॥ ३० ॥